

Clarvăzătorii militari și extraterestrii

Dan D. Farcaș

Pe 31 ianuarie 2013 a încetat din viața Ingo Swann (n.1933), clarvăzător legendar american, implicat nu doar în numeroase proiecte militare ci și în explorarea fenomenului OZN prin aceasta neobișnuită metoda. Rememorăm cu acest prilej acțiunile de „vedere la distanță” (remote viewing) realizate prin extracorporalitate de armata americană, dar și neașteptatele legături ale acestor tehnici cu fenomenul OZN și cu vizitatorii extraterestrii.

Robert Monroe

Interesul modern pentru fenomenul de extracorporalitate începe de la cercetările lui Robert A. Monroe (1915 – 1995), publicate, de pildă, în volumul *Journeys Out of the Body* (1971), tradusa și în românește. El a descoperit în 1958 că se poate disocia de corpul său fizic. Pentru a explora acest fenomen, la începutul anilor șaptezeci, Monroe a întemeiat și a devenit director executiv la faimosul Monroe Institute din Afton (Virginia), care și-a câștigat reputația internațională mai ales prin studii asupra efectelor undelor sonore asupra minții umane. Un astfel de efect era și extracorporalitatea, sau „experiența părăsirii corpului”, numita de Monroe, pentru prima dată, *Out of the Body Experience*, termen care a intrat în toată literatura anglo-saxona sub numele prescurtat de OBE (sau uneori OOOBE) și pe care Monroe o definea ca „Un eveniment în care subiectul percepe o porțiune a mediului său, imposibil de perceput din poziția în care se știe că se găsește corpul sau fizic în acel moment, și știe în același timp ca nu visează ori nu este prada fanteziilor”. Experiențele de „părăsire a corpului” sau „extracorporalitate” (OBE) se apropie de clarviziune prin faptul că în ambele cazuri o persoană „medium” își părăsește corpul, sub forma unei dubluri numita „corp astral” și se deplasează astfel într-un loc inaccesibil în acel moment corpului său, iar aici vede și aude niște lucruri pe care le poate relata și care, verificate ulterior se dovedesc corecte. Petru Culianu aprecia ca experiențele extracorporale ale lui Monroe par a fi demne de încredere, chiar dacă cele relatate sunt deformate de eforturile de a „traduce” trăirile în limbaj obișnuit.

Îngrijorarea CIA

În aceeași perioadă, comunitatea de culegere de informații din

America, dar și CIA au început să se îngrijoreze deoarece au aflat ca Uniunea Sovietică cheltuiește cam 60 milioane de ruble anual pentru „cercetări paranormale”, pe care sovieticii o numeau, folosind un neologism ceh, „psihotronica”. Aceasta suma avea să ajungă în 1975 la 300 milioane de ruble. CIA era îngrijorată în special de potențialele aplicații operaționale ale rezultatelor acestor cercetări, rezultate păzite de ruși cu strășnicie.

Atât rușii cât și americanii căutau găsirea unor modalități de a spiona, prin clarvăzători, instalațiile militare ale celeilalte părți.

În același timp, CIA se confrunta cu o dilemă. Pe de o parte subiectul era considerat în SUA speculativ și controversat, deci era greu de explicat consilierilor de la National Security Council (NSC); pe de altă parte exista pericolul ca aceasta „cură” să fie câștigată de ruși, așa cum s-a întâmplat și cu satelitul „Sputnik”. Soluția a stat în inventarea termenului de Psychic Warfare Gap (decalajul în războiul psihic) care irita mai puțin.

NSC a fost convins să accepte finanțarea unor proiecte în acest sens, iar atunci când Congresul a aprobat și el, CIA a adoptat (la fel ca fata de fenomenul OZN) o dubla politica. Pentru marele public, prin campanii susținute de dezinformare, se străduia să discrediteze cercetările privind fenomenele paranormale. Dar în secret, a cheltuit, de la bun început, 20 de milioane de dolari prin finanțarea unor proiecte și programe în acest domeniu.

Ingo Swann

Ingo Swann și-a descoperit de tânăr capacitatea de clarviziune. El a obținut apoi o dubla licența, în biologie și arte, la Westminster Collège, Salt Lake City, Utah. A fost trei ani militar în Coreea, apoi doisprezece ani funcționar la secretariatul ONU. Participarea sa în experimente de parapsihologie a început în 1969. În următorii douăzeci de ani a luat parte la proiecte desfășurate în laboratoare de cercetare. A susținut multe conferințe publice. Deși nu a făcut demonstrații de clarviziune în public, numărul de teste efectuate în laborator a fost atât de mare încât s-a scris despre el că a fost „cel mai științific paranormal” sau „cobaiul cel mai testat al parapsihologiei”.

Swann a experimentat în 1970 – 71 influența gândului asupra plantelor, la New York, împreună cu prietenul sau Cleve Backster, cel care a descoperit, cu ajutorul detectorului de minciuni, ca plantele reacționează la simpla intenție de a le face rău. În 1971 – 72, la City

College din New York, Swann a reușit să modifice, de la o distanță de 8 metri, prin psihokinezie, temperatura unor termistoare închise în termosuri.

În perioada 1971 - 73 Swann a devenit subiectul unor experiențe de extracorporalitate, realizate de American Society for Psychical Research (ASPR), în New York City. În anii 1972 - 73, el a reușit să pună la punct, împreună cu psiholoaga Dr. Gertrude Schmeidler, la ASPR, protocoale pentru creșterea acestor abilități, pentru care a propus termenul de Remote Viewing (vedere la distanță). De pildă, el era așezat pe un scaun, legat cu diverși electrozi care-i monitorizau mișcările. La o anumită înălțime deasupra capului, pe o platformă, era așezată o cutie închisă și sigilată, în care se aflau anumite simboluri pe care trebuia să le citească „proiectându-și conștiința” asupra lor și să le reproducă apoi în fața unei comisii. Rezultatele au fost foarte bune; analizate statistic, ele depășeau mult simpla coincidență. Într-una dintre ocazii, Swann le-a spus ca lumina din cutie, îndreptată asupra simbolului, era absentă, ceea ce nu avea cum să știe altminteri.

Mai târziu experiențele de clarviziune s-au extins și în afara instituției. De pildă, se trăgea la sorți numele unei localități din SUA, Swann spunea cum e vremea acolo, apoi cineva dădea un telefon să vadă dacă clarvăzătorul a „văzut” corect sau nu. Un alt experiment a fost cel în care un membru al echipei de cercetare se deplasa undeva mai departe în New York, lua aminte la ce anume e în jur, iar Swann trebuia să ghicească unde se afla persoana. Prima experiența de acest tip a avut loc pe 22 februarie 1972, cu rezultate încurajatoare.

Swann povestea ca, în aceasta conjunctură, la sfârșitul lunii octombrie 1971, era la Washington, împreună cu un coleg. Persoane din CIA i-au invitat la o discuție, într-un bar (lumea se ferea încă să abordeze subiectul într-un loc oficial). Către sfârșitul întrevederii, cel care părea să fie șeful l-a întrebat „Domnule Swann, dacă ar fi să puneți la punct un program pentru analiza amenințării, ceva care să se potrivească cu ceea ce fac sovieticii, cum anume ați proceda?”...

Stanford Research Institute

În 1972 fizicianul Harold E. Puthoff Ph. D. de la Stanford Research Institute (SRI), din Menlo Park, California (institut rebotezat apoi SRI International), era implicat în cercetări privind laserele și încercă să obțină un grant pentru cercetări privind biologia cuantica.

Între altele, el se întrebă dacă teoriile fizicii, așa cum le cunoaștem azi, ar fi capabile să descrie procesele vieții. În acest scop, Puthoff a sugerat să se facă măsurători pe plante, în genul celor practicate de Cleve Backster, pe care l-a și invitat să participe la cercetare.

Ingo Swann, care colabora cu Backster și a văzut invitația, i-a scris, pe 30 martie 1972, lui Puthoff, întrebându-l dacă era interesat să efectueze împreună experimente de parapsihologie, menționând realizările sale. Puthoff l-a invitat pe Swann să-i facă o vizita, timp de o săptămână, în iunie 1972, la SRI, unde își va putea demonstra capacitățile.

Înainte de vizita lui Swann, Puthoff îngropase, sub o podea de beton groasă de un metru și jumătate, în containere de aluminiu și cupru, un magnetometru, folosind o joncțiune Josephson. Aparatul era destinat detectării cuarcilor. Swann, când a apărut, a simțit existența aparatului și, concentrându-se, a reușit să facă o schiță a mecanismului sau intern. De asemenea, a reușit să influențeze semnificativ undele sinusoidale ale câmpului sau magnetic. Puthoff a fost atât de impresionat de aceasta întâmplare încât a scris și a publicat despre ea un articol într-o revistă de specialitate.

Peste câteva săptămâni, au apărut la SRI doi ofițeri CIA. Cu siguranță aceștia știau deja ca Puthoff lucrase în trecut ca ofițer de informații în marina militară și apoi, ca civil, la National Security Agency (NSA). Cei doi i-au expus lui Puthoff îngrijorarea CIA fata de eforturile sovietice în parapsihologie, finanțate de KGB (securitatea statului) și GRU (informațiile militare). Întrucât comunitatea științifică occidentală considera parapsihologia un domeniu „dubios”, CIA cauta o instituție de cercetări situată oarecum în afara institutelor academice oficiale, pentru a putea desfășura în liniște un program de cercetare clasificat. Apoi l-au întrebat pe Puthoff dacă ar fi interesat să continue experimentele cu Ingo Swann, iar dacă rezultatele vor fi încurajatoare, să ia în considerare un program pilot pentru a adânci investigațiile?

Puthoff a fost de acord. El comenta ulterior că a acceptat să colaboreze cu serviciile secrete deoarece, din activitățile sale anterioare știa că „războaiele s-au declanșat, aproape de fiecare dată, din cauza unui eșec în obținerea de informații secrete, prin urmare cea mai puternică arma pentru pace este să ai informații secrete de bună calitate”.

Primul astfel de program, finanțat de CIA, s-a derulat, în

perioada ianuarie-august 1973, la Stanford Research Institute (SRI), din Menlo Park, California (rebotezat apoi SRI International), fiind condus de fizicianul Harold E. Puthoff Ph. D.

Primele teste făcute la SRI au fost simple și încununate de succes. Ofițerii CIA îl rugau pe Swann să descrie ce este într-o cutie închisă.

Ca un rezultat al acestor teste, în octombrie 1972, s-a negociat un program pilot de opt luni, cu un buget, relativ modest, de 50.000 de dolari, numit „Program de măsurare a biocâmpurilor”. Programul s-a derulat pe primele opt luni din 1973 și la el s-a asociat și Russell Târg, unul dintre colegii lui Puthoff, implicat de mai mult timp în cercetări de parapsihologie. Au fost prezenți și trei angajați CIA. S-au derulat 55 experimente de clarviziune, unele foarte interesante.

De pildă, experimentul 46, de pe 27 aprilie 1973, prevedea „Încercarea de a dovedi ca percepția prin clarviziune poate fi extinsă la distante foarte mari”. Obiectul ținta ales a fost planeta Jupiter. Se lucra cu doi clarvăzători în paralel. Unul era Ingo Swann, în California, celălalt Harold Sherman în Arkansas. Obiectivul era să se vadă dacă cele relatate de cei doi, aflați la o distanță de 2000 de mile unul de celălalt, coincid. Răspunsul a fost pozitiv. Atâta doar că pe desenele făcute de Swann cu această ocazie planeta apărea înconjurată de un inel de asteroizi. Acest fapt contrazicea ceea ce știau astronomii pe vremea aceea, dar inelul a fost descoperit în 1979 de sonda spațială Voyager 1.

Una dintre primele probleme cu care experimentatorii s-au confruntat a fost modul în care trebuie comunicat către medium locul în care trebuie „să se deplaseze” prin extracorporalitate. Din consultările avute, soluția cea mai interesantă a venit de la Jacques Vallée, care lucra în vecinătate, în Silicon Valley. Acesta a sugerat să se folosească drept „adresa” perechea de coordonate geografice (latitudine, longitudine). O primă ținta codificată astfel a prevăzut o instalație secretă din statul Virginia de Vest. Au fost doi clarvăzători; unul a făcut o hartă detaliată a clădirii și a celor aflate pe terenul înconjurător, iar celălalt a urmărit informații din interior, între care coduri și parole. Rezultatele au fost confirmate ulterior de angajații CIA.

Pe 21 și 22 iulie 1973 ținta, stabilită prin coordonate, a fost o instalație meteorologica sovieto-franceza din insula Kerguelen, aflata

în sudul Oceanului Indian. Swann comenta ca, peste șase ani, a avut ocazia să vadă o hartă topografică a insulei și să confirme ca descrisese corect principalele clădiri, culoarea lor portocalie, ca și alte caracteristici, chiar dacă unele detalii din jur îi scăpaseră.

În a doua parte a anului 1962 URSS a efectuat, în Novaia Zemlia și la Semipalatinsk, ultimele dintre cele 65 de teste nucleare în atmosferă. La începutul anului 1963 sovieticii au semnat un moratoriu, conform căruia urma să efectueze doar teste subterane. Întrucât de atunci spionajul american nu mai dispunea de suficiente informații privind producția de materiale nucleare, modurile de utilizare și aplicare, ca și tendințele viitoare, în 1974 CIA a decis să recurgă la clarvăzători în acest scop.

Ingo Swann la Stanford

Lucrând la Stanford Research Institute, în cadrul unui proiect numit SCANATE, Ingo Swann a pus la punct o „tehnologie a clarviziunii”, numită Controlled Remote Viewing (CRV). La început, americanii, ca și rușii, au căutat să folosească în acest scop oameni care demonstraseră darul natural al dedublării și clarviziunii. Prin CRV, o persoană oarecare poate capătă, după un antrenament corespunzător, de circa doi ani, și cu ajutorul unor instalații tehnice anume concepute, capacitatea de a se „dedubla”, adică de a se transpune, printr-o „dublură astrală”, într-un punct ales de pe glob (și nu numai...), fiind în stare să vadă și să descrie apoi în detaliu locuri, instalații, încăperi, documente secrete.

Tehnica CRV de pregătire a clarvăzătorilor are trei faze:

(1) Exerciții de meditație transcendentă care lărgesc și împlinesc câmpul conștiinței, în armonie cu subconștientul. Aceasta fază pleacă de la presupunerea că ceea ce împiedică oamenii să aibă capacitatea naturală de clarviziune este controlul tiranic al conștiinței care alterează activitatea etajelor inferioare, inconștiente, ale minții. Pentru pregătirea unui viitor clarvăzător se recurge deci la început la tehnici de meditație transcendentă. Metoda, veche de secole, presupune un minimum de două ședințe a 20 de minute pe zi, un timp mai îndelungat și sub îndrumarea unui instructor. Erau prevăzute și alte operații complementare.

(2) Într-o a doua fază, învățăcelul trebuie să treacă prin tehnici non-invazive de control și „sincronizare emisferică” a frecvențelor din creier (de pildă, a celor relevate prin electroencefalograma). Aceste

tehnici (metoda „Hemisync”, programul „Gateway Voyage”) fuseseră puse la punct în institutul condus de Robert A. Monroe. De pildă, într-o ureche se inducea un sunet cu frecvența de 100 Hz iar în cealaltă de 104 Hz. Bătaia produsă prin interferența celor două sunete, imperceptibilă conștient (în acest caz de 4 Hz, corespunzătoare undelor EEG theta), producea efecte electrochimice specifice. S-au încercat numeroase combinații de frecvențe, în dorința de a reproduce electroencefalogramele constatate la persoanele care manifestau aptitudini paranormale. În felul acesta s-a reușit „cartarea” și simularea situațiilor care erau capabile să inducă stări alternative ale conștiinței, sau „însușiri paranormale”, la subiecți anume antrenați.

(3) A treia fază a tehnicii CRV consta în însușirea unor roluri în cadrul unor „scenarii” conținând un număr de situații bine definite. Sunt instruite două persoane: un medium și îndrumătorul său. Informațiile primite de subconștientul mediumului sunt înregistrate printr-un sistem de „proces-verbale”. Mediumul nu are voie să-și gândească pașii următori și nici să facă interpretări, încercând, atât cât este în stare, să elimine intervențiile conștiinței (raționalizări, imaginație) care deformează informația recepționată. Singurul care are voie să interpreteze și să indice în consecință următoarele obiective de observat este îndrumătorul. Tot el este cel care notează cele relatate. O parte din „procesele verbale” pot fi constituite din desene făcute de medium; acestea sunt de regula schițe sau simboluri cifrate, necesitând ulterior o muncă de decodificare.

Prin proiectul SCANATE, finanțat de CIA până în 1976, Swann a pregătit peste o duzină de persoane capabile să realizeze performante remarcabile de vedere la distanță. La proiect a fost cooptat sporadic, între 1972 și 1974, și Uri Geller.

Acuratețea tehnicilor SIV nu e perfectă (ca de altfel a niciunei tehnici de clarviziune), dar precizia poate fi crescută prin mai mulți clarvăzători lucrând în paralel, în mod independent, asupra aceluiași obiectiv și comparând apoi informațiile obținute. Cu cât sunt mai mulți „clarvăzători” simultan, cu atât crește și gradul de încredere în informația obținută.

Pat Price

Un alt personaj legendar și pitoresc al clarviziunii militare americane a fost Pat Price. Când a apărut la SRI, în preajma lui Puthoff, în 1973, era deja trecut de cincizeci de ani, și avea un CV cu ocupații

obișnuite, fără un trecut militar. El demonstra în schimb calități native excepționale de clarvăzător. Directorul CIA, amiralul Stansfield Turner, scria despre el în 1977, în Chicago Tribune, ca putea „vedea”, prin abilitățile sale psihice, ce se întâmplă în întreaga lume. Era suficient să-i arăți fotografia unui loc și el putea spune ce activitate se desfășoară acolo în acest moment.

În 1975, clarvăzătorul Pat Price, pregătit astfel, a fost pus să descrie birourile dintr-o instalație militară subterana aflată într-un loc secret în statul Virginia, birouri pe care Price, nu le vizitase niciodată. Descrierea a corespuns atât de bine cu realitatea încât un funcționar al serviciilor secrete americane care asista la test a exclamat uluit: „la dracu’ – nu se mai poate tine niciun secret!”

Price i-a pus pe masă, în 1973, lui Puthoff, un dosar cu rezultatele unei investigații făcută din proprie inițiativă, prin care spunea ca a identificat și a descris patru locații în care s-ar afla baze subpământene ale extratereștrilor.

Prima era sub muntele Perdido din Pirinei (3352 m), unde se afla un sistem de peșteri cu vechi picturi rupestre reprezentând presupuși extratereștri. A doua în muntele Inyangani (2592 m), cel mai înalt vârf din Zimbabwe, Africa. A treia baza ar fi fost sub muntele Hayes din Alaska, iar a patra sub muntele Ziel din teritoriul nordic al Australiei.

În iulie 1975 Price era implicat în descoperirea prin clarviziune, pentru CIA, a unor detalii privind baze din Libia utilizate de teroriști. Fiind în vizita, pe 14 iulie, în Las Vegas, a făcut, aparent, un atac de cord și a murit. Incidentul a constituit un motiv invocat de CIA pentru întreruperea colaborării cu SRI, însoțită și de sugestia trecerii spionajului prin vedere la distanță la serviciile de informații ale armatei SUA. Circumstanțele morții lui Price au rămas suspecte. S-a spus, de pildă, că ar fi fost otrăvit de un asasin sovietic, apoi o persoană neidentificată ar fi apărut în spital, convingând personalul că nu e necesară o autopsie.

Agenția de Informații a Armatei

Într-un interviu, Ingo Swann istorisea un incident, petrecut în 1975 sau 1976. Era un „mare test” de care depindea finanțarea următorului proiect. Asistau o serie de militari, inclusiv un general cu două sau trei stele. Swann a fost solicitat să facă o demonstrație, sub îndrumarea doctorului în fizica Harold Puthoff. Obiectivul care li s-a

dat a fost urmărirea unor submarine sovietice. Dar ceea ce observa Swann, prin clarviziune, era un submarin care a doborât un OZN, sau poate OZN-ul a tras în submarin. Ce putea face? Puthoff era palid când a înțeles situația, l-a privit și i-a șoptit „Cristoase! E spectacolul tău. Fa ce crezi că trebuie făcut”. Așa ca Swann a desenat imaginea OZN-ului, așa cum îl văzuse. Generalul, care stătea lângă el, l-a întrebat ce reprezintă schița, iar Swann i-a răspuns „Domnule, cred că e destul de evident ce este”. Militarul a luat hârtia, s-a ridicat și, urmat de toți ceilalți au părăsit imediat încăperea. Puthoff și Swann s-au întors la hotel, după care, convinși că au ratat testul, s-au dus într-un bar să se îmbete. Totuși, peste trei zile Puthoff a primit un telefon de la general, în care acesta a spus „OK! De câți bani aveți nevoie?”

Începând din 1977, când Agenția de Informații a armatei americane a preluat de la CIA proiectul de clarviziune, acesta a primit diverse nume: Grill Flame, Center Lane, Sun Streak sau Stargate.

În acest mod, în anii care au urmat, s-a „cotrobăit”, cu mai mult sau mai puțin succes, prin locuri secrete, aparent bine păzite. De pildă, la un moment dat „coordonatele” pentru observare au fost îndreptate asupra unor centre de supraveghere a sateliților din URSS. Ulterior, prin acțiuni complementare de spionaj, s-a dovedit ca informațiile obținute prin clarviziune fuseseră remarcabil de corecte.

Primii care și-au însușit metoda CRV au devenit la rândul lor instructori. Într-un articol din 1992 Swann arata ca însușirile de clarviziune se manifesta spontan la anumiți indivizi, cu o acuratețe a informațiilor obținute între 15% și 50%, dar mai des aproape de limita de jos. Dar în 1982 autorii metodei știau deja ca, prin tehnici specifice de antrenament aceste valori pot ajunge la o acuratețe de 65 – 95%. Începând din 1978, un așa numit „Detașament G” (sau „Grill Flame”) din armata SUA a primit misiunea sa folosească în mod curent clarviziunea pentru obținerea de informații.

Swann nu numai ca a introdus noi metode de gândire privind cercetările asupra conștiinței, dar a creat probabil cea mai larg utilizata metoda de instruire privind dezvoltarea abilităților de clarviziune. În paralel, a realizat mii de sesiuni de vedere la distanta, cu scopuri de cercetare, instruire sau operaționale.

Abilitățile parapsihice ale majorității celor cu calități de medium, deși remarcabile la un moment dat, se erodează destul de rapid. Ingo Swann a fost și în acest caz o excepție, rezistând timp de 19

ani în cercetările de vârf ale domeniului. Totuși, în interviurile date la sfârșitul carierei, el recunoștea ca stresul îndelungat al muncii de laborator și necesitatea de a apăra și demonstra în permanenta validitatea facultăților psi, au costul lor. Într-o expunere ținută în martie 1994 la Națiunile Unite și intitulată „Oamenii de știință au găsit baza celor cel puțin șaptesprezece simțuri și percepții ale omului”, el afirma ca facultățile psi și experiențele extraordinare nu sunt toate abordabile de știință, fiind implicate probleme sociale, filosofice, politice și religioase, care nu pot fi reduse la o cercetare obiectivă și rațională.

Ingo Swann s-a ocupat, până în 1983, de pregătirea celor din „Detașamentul G”, pe baza acestei „tehnologii a clarviziunii”. Dar în acel an 1983, se pare ca obiectivul dorit de militari fusese atins. Atunci maiorul Ed Dames, care a preluat proiectul, a ales dintre cei antrenați de Swann o echipa care, sub numele de CENTER LANE, putea continua activitățile și fără mentorul lor. Ingo Swann nu a primit deloc bine aceasta despărțire. El se va retrage complet din program în 1989, declarând ca, din păcate, au fost acceptate și persoane lipsite de aptitudini, între care ar fi fost chiar Ed Dames. Acesta, un fost student al său pe care ar fi preferat să nu-l aibă, ar fi fost „impus din rațiuni politice”.

După Ingo Swann

În 1985, la Washington, clarvăzătorii au făcut o demonstrație, descriind casa de vacanță a lui Gorbaciov, după care, primind imagini ale unor submarine sovietice au determinat exact coordonatele în care acestea se aflau la momentul respectiv. Forțele Navale au acceptat ca pozitive rezultatele și au declanșat un proiect de monitorizare a submarinelor sovietice, numit Aquarius. Metoda a fost folosită în decursul anilor, e drept cu prudență, pentru localizarea unor instalații militare inamice, a rampelor de lansare a rachetelor, a submarinelor, iar în războiul din golf a depozitelor de arme chimice irakiene. Generalul Ed. Thompson, care a patronat un timp această operație, afirma ulterior: „Ne-am convins ca vederea la mari distanțe era un fenomen real, nu o înșelătorie” chiar dacă „nimeni nu știa cum să-l explice”.

Între 1986 și primăvara 1995, echipa de clarvăzători a primit, de la organisme militare, peste 200 de sarcini operative concrete, în vederea obținerii unor informații care nu erau accesibile prin alte

surse. Printre proiectele și operațiile abordate, în decursul timpului, mai pot fi menționate cele având drept ținta pe Moammar Gadhafi din Libia, sau pe generalul Manuel Noriega din Panamá. S-a spus că ar fi existat și un proiect, numit THORN, destinat explorării fenomenului OZN.

Programele de „Fenomene Mentale Anormale”, desfășurate la SRI din 1973 până în 1989 au fost continuate la Science Applications International Corporation (SAIC) între 1992 și 1994. După plecarea lui Swann, tehnicile sale au fost modificate. S-au introdus două noi metode, una bazată pe scriere automata, cealaltă utilizând și cărți de tarot, metode pentru care nu existau teste anterioare de laborator. Rezultatele acestora au fost mult mai puțin fiabile. Se pare că au fost și probleme de management, dar și o reducere drastică a personalului, inclusiv ca urmare a dispariției amenințării din partea „adversarului tradițional”.

În aceste condiții, proiectul Stargate, de clarviziune militară, a fost oficial închis în 1995, în urma a doua studii independente. Prima, efectuată de Dr. Jessica Utts de la Universitatea din California, spunea: „Este clar ca o cunoaștere în afara cailor obișnuite este posibilă și a fost demonstrată. Aceasta concluzie nu se bazează pe o credință ci pe criterii științifice îndeobște acceptate”. Celălalt studiu, realizat de Dr. Ray Hyman de la Universitatea din Oregon, era de altă părere, spunând că „nu cred că descoperirile parapsihologiei contemporane, inclusiv cele făcute de programele SRI/SAIC justifică să afirmăm că a fost dovedită existența unor fenomene mentale ieșite din comun”.

Oricum, guvernării au considerat că finanțarea programului nu se mai justifică. Mai mulți dintre foștii clarvăzători militari și-au deschis companii private, prin care continua utilizarea tehnicilor deprinse. Există de asemenea un interes crescând din partea marelui public, dornic să folosească sau să-și însușească asemenea tehnici.

Pe urmele extraterestrilor

Experimentele de extracorporalitate au avut uneori și ținte nepământene. Pe lângă experimentul din 1973, care l-a trimis pe Swann în preajma planetei Jupiter, în jurul căruia a văzut un inel, fapt descoperit de astronomi abia în 1979, unii participanți la experiment s-au întrebat dacă metoda clarviziunii n-ar putea oferi niște răspunsuri privind enigmaticul fenomen OZN și ipotetica prezenta extraterestră (ET) pe Pământ. În autobiografia sa: Penetration: The Question of

Extraterrestrial and Human Telepathy, Swann declara ca, pe tot parcursul programelor oficiale de clarviziune, a existat un interes constant privitor la fenomenul OZN. Între altele, el însuși pretindea ca a vizitat, prin clarviziune, fata nevăzută a Lunii, văzând acolo baze extraterestre.

Swann a rămas totuși prudent. Într-un articol din 1992, el scria ca acuratețea clarviziunii depinde de posibilitatea de a confirma, fie și parțial, dacă ceea ce spune mediumul coincide cu realitatea. Or, așa ceva nu e posibil în cazul fenomenului OZN, prin urmare aici riscam să ne pierdem în speculații. Apoi, clarvăzătorul care se concentrează asupra unei ținte, recunoaște acolo lucruri pe care le-a mai văzut, sau cu care este cât de cât familiar. Dacă va vedea ceva ce n-a mai văzut niciodată, nu va ști cum să-l „decodifice”. În astfel de cazuri, „un al doilea mecanism de interpretare analitică” va încerca identificarea obiectelor cu ceva cunoscut, cu care seamănă cât de cât; cu unele va reuși, celelalte vor fi rejectate. Pe scurt, va fi automat modificat sau rejectat tot ce nu se potrivește experienței pe care o avem în realitatea noastră.

Este posibil ca Swann să se fi gândit aici și la cazul descris de Darwin, când vasul Beagle a acostat lângă o insulă din Țara de Foc; băștinașii s-au interesat de barca cu care veniseră expediționarii, deoarece aceasta aducea întrucâtva cu pirogile lor, în schimb nu au acordat nicio atenție corăbiei ancorată în larg, de parcă nici nu ar fi văzut-o, întrucât aceasta nu semăna cu nimic din ceea ce aveau ei în minte, din experiența lor.

Swann scria în continuare ca, prin acest mecanism, atunci când întâlnim un fenomen neobișnuit (cum este OZN/ET), noi vom lua de buna aceasta „înțelegere secundară”, deci interpretarea bazată pe experiența noastră. Acest neajuns este mereu prezent în cazul clarvăzătorilor confrunțați cu situații inedite. Probabil ar trebui să li se ceară să deseneze ceea ce vad; dar nu e sigur ca ceea ce ei percep drept un obiect material chiar asta și este. Ar putea fi, de pildă, niște procese. Soluția ar fi să se culeagă, pe această cale, cât mai multă informație brută și să nu se facă speculații, înainte ca cele colectate să devină autoconsistente și înainte de a avea o imagine mai clară asupra a ceea ce se întâmplă.

Skip Atwater

Un personaj important care s-a alăturat, în 1978, proiectului

STARGATE, de clarviziune militară a fost locotenentul F. Holmes Skip Atwater, care activase din 1968 ca ofițer de informații al armatei. Colaborând cu Stanford Research Institute (SRI), unde activau Swann, Puthoff și ceilalți care puseseră la punct tehnicile de clarviziune, el a primit sarcina sa orienteze primii șase candidați la însușirea acestor tehnici, lucrând apoi ca ofițer instructor. Ulterior, în iunie 1988, Atwater a fost recrutat de Robert Monroe ca director de cercetare la Institutul Monroe, devenind în 2006, pentru doi ani, chiar președintele institutului.

Atwater descrie cum decurgea o ședință de vedere la distanță. Două persoane: clarvăzătorul și un îndrumător, primeau, într-o încălț bine izolată, într-un plic sigilat, „ținta”, care putea fi o imagine sau coordonate geografice generate aleator. Niciunul dintre cei doi nu știa ce anume se afla în plic, motiv pentru care metoda a fost numită „dublu-orb”. Mediumul trebuia să facă schițe privind ținta sau să se noteze despre ea o scurta descriere verbală. Astfel de ședințe aveau fie un rol operativ, fie unul de antrenament. La început, țintele de antrenament erau lacuri, insule, munți, poduri etc. O ținta predilectă devenise Muzeul de Istorie Naturală din San Francisco. Unii deveniseră atât de iscusiți încât puteau identifica anumite vitrine. Dar în paralel, ei erau trimiși, operativ, să descrie și o anumită camera dintr-o ambasada străină, ori un anumit loc dintr-o uzina de armament. Atwater afirma ca lui i-a venit pentru prima dată ideea de a folosi drept ținta, pe parcursul acestor ședințe, OZN-uri sau extraterestre. În aceste cazuri, clarvăzătorii nu știau de fapt ce anume urmăresc și aceste ținte nu au fost nici cerute nici aprobate de conducerea militară. Dar Atwater, ca ofițer instructor, avea autoritatea sa decidă ținta de antrenament.

Desigur, din punctul de vedere al oamenilor de știință, un obiectiv ca OZN/ET diminua seriozitatea experimentelor de clarviziune, întrucât corectitudinea celor raportate nu putea fi nicicum controlată. Pe de altă parte, au existat și persoane care au spus ca lipsa de constrângeri în timp și spațiu a tehnicilor de clarviziune fac din acestea instrumentul ideal pentru a explora tărâmul extraterestru și OZN-urile. Din păcate, unii dintre practicanții tehnicilor au devenit excesiv de zeloși în această direcție, uitând ca niciodată nu poți avea totală încredere în datele obținute astfel.

În 1982, Puthoff i-a înmănat lui Atwater documentele primite în

1973 de la Pat Price, privind cele patru presupuse baze extraterestre pe care el le-ar fi identificat prin clarvizune: sub muntele Perdido din Pirinei, în muntele Inyangani din Zimbabwe, Africa, sub muntele Hayes din Alaska și sub muntele Ziel din teritoriul nordic al Australiei. Între multe altele, pe lângă indicații privind specializarea celor patru baze, în raportul lui Price scria ca scopul principal al extraterestrilor de aici ar fi fost „asigurarea implanturilor B.T.L., transportul noilor recruți și funcția generală de monitorizare”. Atwater recunoaște ca nici azi nu s-a aflat ce puteau fi aceste „implanturi B.T.L”. Price a mai afirmat ca locuitorii bazelor semănau cu oamenii, cu excepția inimii, plămânilor, sângelui și ochilor... Locațiile bazelor erau deosebit de bine camuflate, aveau activități complementare și posedau tehnologii foarte avansate. Price a mai adăugat ca extraterestrii foloseau „transferul gândurilor, pentru a ne controla motor”.

Discutând cu Puthoff, Atwater i-a spus: „dar dacă e ceva adevărat?” Puthoff și-a amintit ca un prieten al său cunoaște pe șeful stației CIA din Australia de Nord. L-au sunat, întrebându-l dacă se întâmplă ceva deosebit pe acolo. Omul le-a răspuns ca „misiunea mea e una moarta, nu se întâmplă nimic aici, în afara acelor OZN-uri care tot zboară în jurul muntelui Ziel”.

Atunci Atwater a dat unor clarvăzători militari drept ținta locațiile celor patru baze, evident fără să le spună absolut nimic despre constatările lui Price. Spre surpriza sa, aceștia au descris aceleași detalii pe care le menționase și Price.

Joe McMoșneagle

Unul dintre cei ce au contribuit la „explorarea” presupuselor baze extraterestre despre care vorbea Pat Price a fost și Joseph McMoșneagle (n.1946), numit „clarvăzătorul nr. 1” al unității de spionaj militar prin vedere la distanță, unitate având sediul la Fort Meade, Maryland. McMoșneagle a reconfirmat recent ca cele mai multe ședințe în care clarvăzătorii au văzut OZN-uri sau extraterestri au fost făcute în afara unor cerințe ale vreunei agenții guvernamentale. Totuși, își amintea ca, la un moment dat, în 1980, a fost solicitat de Air Force să se concentreze prin clarviziune asupra unui obiect care zbura deasupra unei baze din blocul răsăritean. El a descris atunci un obiect cu aspect de farfurie, zburând cu 4.000 mile pe ora, la o altitudine de 13.000 de picioare, și care a făcut la un moment dat o schimbare de traiectorie de 90 de grade. Ulterior a aflat ca ținta, asupra căreia Air

Force obținuse informații și pe alte căi, avea viteza de 3900 mile pe ora, zbura la 11.000 de picioare și a făcut acea întoarcere în unghi drept, exact cum spusese el.

Clarvăzătorii puteau explora și trecutul și, într-o oarecare măsură, scenariile de viitor. De pildă, într-o ședință de antrenament din octombrie 1983, Joe McMoșneagle a fost implicat în observarea unui OZN, implicând și o întâlnire cu un extraterestru, în apropiere de Clearwater Lake, Missouri, data fiind 27 martie 1973. O altă ședință, din aceeași perioadă, a avut ca ținta Golful San Matias din Argentina, în 1981. Aici aparent un OZN a răpit militari de pe o navă. Pe lângă Joe McMoșneagle ținta a fost explorată și de clarvăzătorul Tom Nance, folosind o tehnică diferită. Amândoi au dat descrieri concordante. Ulterior, în aprilie 1985, un alt clarvăzător, antrenat de Ingo Swann, pe nume Bill Ray a primit drept ținta același eveniment din golful San Matias, cu același rezultat.

În iulie 1982, Atwater i-a dat lui Joe McMoșneagle drept ținta muntele Hayes din Alaska, unul dintre cele patru locuri în care Pat Price spusese că ar exista baze subterane extraterestre. Între altele, Joe a raportat: „Totul e sub pământ, alimentat cu energie ca o uzina atomică. Nu am cuvinte potrivite să descriu ce vad... Este prototipul a ceva. Nu pricep din partea țintei nicio intenție agresivă. Nu simt prezenta unor indivizi”.

Programul militar de cercetare High Frequency Active Auroral Research Program (HAARP) are antenele sale la 100 mile sud-est fata de muntele Hayes. Așa ca uneori ședințele de clarviziune descriau „ceva ca niște antene radio, sau ceva ce NSA (National Security Agency) ar vrea să pună acolo... De fapt erau trei posibilități: una cea cu baze subterane OZN, alta cu un radar care vede dincolo de orizont, o a treia un sistem de tip HAARP”.

Aceeași ținta, tot numai sub forma unei latitudini și longitudini, a fost data pe 24 noiembrie 1986 și altui clarvăzător din echipa Stargate, numit Mel Riley. Descrierea lui a fost: vârf triunghiular, cavernos în interior, tunele naturale, ca și cum ar fi o structura în interiorul muntelui, destul de impenetrabil, două persoane plimbându-se afara (imposibil de realizat un contact cu ei) și alte două înăuntrul structurii. O persoană șade într-un loc circular, care seamăna cu o orgă din cauza cheilor, butoanelor și comutatoarelor. E un soi de ecran sau monitor, dar nu se vede clar; entitatea de la consola pare a fi

umană dar nu i se văd trăsăturile fetei; pare destul de prietenos și mă invita să-i observ acțiunile la consola...

Atwater, care a condus ședință a menționat ulterior ca atunci când a văzut desenele lui Mel, care însoțeau observația, ele i-au amintit imediat de ceea ce spusese Pat Price despre un soi de osciloscop, un ecran rotund, pe care poți urmări niște semnale. Atwater a remarcat ca aceste ședințe, două din multe altele, par să confirme existența acelor baze. Locațiile sunt descrise ca fiind bine camuflate, deci practic imposibil de descoperit. Obiectivul bazelor pare să fie benign, implicând observații, localizări, retransmisie și poate navigație. Alte date par să indice ca „bazele” ar putea să nu fie ocupate tot timpul și să fie conectate cu un obiect din spațiul cosmic. Ca și cum un soi de civilizație ne-ar monitoriza, dar nu 24 de ore 7 zile pe săptămână... Artwater avansa ideea ca vizitatorii sunt foarte diferiți fata de noi – „Poate tocmai de aceea sunt atât de rare contactele fizice cu extraterestrii... Răspunsul ar putea sta în căutarea contactului pe planuri mentale și spirituale, dincolo de limitările adesea înguste ale realității fizice”.

Una dintre călătoriile spirituale remarcabile făcute de Joe McMoșneagle, în cadrul unei ședințe de antrenament, a fost cea pe planeta Marte. În ședință, condusa de Holmes Atwater, „îndrumătorul” lui Joe a fost Robert Monroe. În camera izolată fonic și întunecată, pentru atingerea stării de clarviziune se începea cu exercițiile de relaxare, eliminarea „zgomotului” din simțuri, realizarea unui nivel special de excitare a cortexului și, odată atinsa aceasta stare, intrau în funcție căștile audio, care induceau o anumită frecvență EEG în creierul mediumului. Apoi schimbările fiziologice erau urmărite prin electrozi plasați pe degetele mediumului.

În pregătirea exercițiului de care vorbeam, Atwater scrisese pe un card „Planeta Marte acum un milion de ani”, a pus cardul într-un plic mic și opac și l-a rugat pe Monroe să pună plicul în buzunarul de la piept. Evident, nici Monroe, nici Joe McMoșneagle nu știau ce e în plic. După ce relaxarea lui Joe a fost încheiată, Atwater i-a cerut să folosească informațiile de pe card și i-a furnizat un set de coordonate geografice. Joe a început să descrie un climat arid... apoi, întors în timp acum un milion de ani, a spus ceva de „postefectul unei probleme geologice majore”. Când i s-a cerut să se întoarcă și mai mult în timp, pana înaintea acestei probleme, a spus că e „total diferit” și ca vede

„umbra unor persoane foarte mari”. „Umbra” avea sensul ca persoanele nu mai existau. Cerându-i-se să se întoarcă și mai mult, pana unde aceștia existaseră, Joe a vorbit de „indivizi foarte mari” care „purtau haine foarte stranii”, dând și multe alte detalii despre o veche rasa forțată să-și abandoneze planeta în urma unui dezastru cataclismic. I s-a cerut apoi, prin coordonate, să descrie opt structuri neobișnuite din zonă. Atwater abia acum i-a spus lui Bob Monroe ca „Joe e pe Marte”. La un moment dat, Joe ar fi fost chiar în contact telepatic cu un marțian.

La ora actuală, Joe McMoșneagle își conduce propria companie de clarviziune și a publicat câteva cărți. El spune ca a văzut OZN-uri și extraterestri în mai multe ședințe. Aceștia ar purta un costum protector mulat pe corp și i-ar fi declarat ca OZN-urile sunt pentru călătorii scurte, iar deplasarea pe distanțe mari s-ar realiza prin „plierea spațiului”.

Lyn Buchanan

Una dintre personalitățile implicate în utilizările militare ale „vederii la distanță” a fost și Leonard „Lyn” Buchanan. La fel ca mai toți clarvăzătorii militari, în cursul exercițiilor de instruire a fost trimis și el să vadă OZN-uri, extraterestri, planeta Marte etc. Mai mult, într-un interviu dat în anul 2000 jurnalistului Jim Marrs, Buchanan i-a mărturisit că ar fi fost, el însuși, victima unei răpiri OZN, în care ar fi exersat chiar conducerea unei astfel de nave, doar prin suprapunerea palmelor pe un panou.

Fiind militar, a decis să raporteze cazul superiorilor săi. Peste o săptămână, era undeva, la etajul al șaptelea al Agenției de Informații al Apărării. Urma să fie interogat de doi funcționari pe care de altfel îi cunoștea și care erau la curent cu activitățile pe care el le desfășura. Prima ipoteza la care Lyn s-a gândit că vor să se convingă că nu a luat-o razna. Dar se pare că nu aceasta era problema. Cei doi erau extrem de interesați de un singur detaliu: cum arata panoul de comanda și cum se lucra cu acesta. Lyn a înțeles ca, foarte posibil, cineva poseda un astfel de panou de comanda și nu știa cum să-l folosească.

După un timp, aflat într-o misiune, s-a întâlnit cu un fost coleg de militărie, pe care nu-l mai văzuse demult. În cursul discuțiilor, l-a întrebat cu ce se mai ocupa. Atunci colegul l-a întrebat ce tip de autorizare are și, când a aflat, a spus că va cere permisiunea să-i arate

ce anume face. Primind aprobarea, prietenul l-a dus într-un atelier plin de resturi, rezultate dintr-o coliziune. Dintr-odată Lyn a zărit un panou de comanda cunoscut și a exclamat „Oh, asta-i dintr-un OZN, nu-i așa?” Într-o clipă, a apărut un colonel care i-a dat afară pe amândoi din încăpere, amenințându-l pe Lyn cu pedeapsa capitală dacă va dezvălui locația sau alte detalii.

Lyn Buchanan s-a retras din armata la împlinirea termenului. El a sprijinit ulterior poliția, FBI, ca și alte agenții, în localizarea unor persoane dispărute, înființând și o companie în acest scop. El și-a descris participarea la experimentele de vedere la distanță într-o foarte interesantă carte, publicată în 2003 și – în versiune românească – în 2008, cu titlul „Al șaptelea simț”.

Courtney Brown

Un personaj pitoresc, apărut ceva mai târziu în această galerie, este Dr. Courtney Brown. El a fost, din 1986, sociolog și profesor de politologie la Universitatea Emory din Atlanta (Georgia), urmând și cursuri de meditație transcendentă, după care, începând din 1991, a fost antrenat în tehnicile de clarviziune de către maiorul Ed Dames, participant la proiectul Stargate. Brown a urmat și cursuri la Institutul Monroe de Științe Aplicate, unde a obținut în 1996 un masterat în clarviziune, după care a început el însuși să predea la acel Institut.

În 1995, Brown a înființat și a devenit director al The Farsight Institute, din Atlanta, Georgia, în care promova o formă avansată a tehnicilor de clarviziune deja cunoscute, numita Scientific Remote Viewing (SIV). Tehnicile puse la punct în anii șaptezeci și optzeci, dezvoltate apoi de Brown prin SIV, au reconfirmat faptul că aproape orice persoană putea, după un antrenament specific de circa doi ani și cu ajutorul unor dispozitive tehnice speciale, să devină clarvăzător (remote viewer), căpătând însușirea de a depăși barierele spațiului și ale timpului.

Obiectivul tehnicii SIV este să se obțină informații fără a utiliza cele cinci simțuri. Cel antrenat depășește cenzura minții conștiente, rămânând treaz, într-o stare alterată a conștiinței, dar nu în transă. La începutul unei ședințe, subiectul primește două numere, fiecare de patru cifre, numere generate la întâmplare. Aceste numere nu au sens pentru mintea conștientă a clarvăzătorului, dar un nivel intermediar, special antrenat, le va interpreta drept coordonatele punctului care trebuie explorat.

Primele „explorări” sunt totdeauna „de calibrare”, în care țintele sunt pământene și relativ banale. Doar îndrumătorul știe dacă la ședință care tocmai începe va urma investigarea unei ținte pământești sau nepământești, a unui obiectiv banal și binecunoscut sau a unui ieșit din comun. Descrierea țăintelor pământene, de câte ori a fost inclusă în program, a corespuns foarte bine cu realitatea.

Când Courtney Brown s-a apropiat de aceste tehnici, exista deja un grup de clarvăzători care se străduiau să obțină, prin tehnicile de vedere la distanță, date despre OZN-uri și despre ocupații acestora. După ce Brown a trecut el însuși prin toate fazele de instruire ale unui medium și a completat aceste tehnici cu altele noi, a reușit, după afirmația sa, un număr de spectaculoase „explorări cosmice”, pe care le-a detaliat în cărțile sale *Cosmic Voyage – Scientific Discovery of Extraterrestrials Visiting Earth* (1996) și *Cosmic Explorers: Scientific Remote Viewing, Extraterrestrials, and a Message for Mankind* (1999). În esență, el afirma că a întâlnit, prin astfel de tehnici, reprezentanți ai unor rase diverse de extraterestri și s-a convins că unii dintre aceștia se găsesc la ora actuală pe Pământ.

Ședințele de clarviziune au vizat și informații privind răpirile de oameni efectuate de OZN-uri. Courtney Brown afirma că a observat astfel, în decursul mai multor ședințe, discuri aparent metalice, în care călătoresc omuleții cenușii, și că a asistat la răpirea unei femei care a fost levitata prin fereastra casei de către o rază de lumină și urcarea până într-o navă, unde a fost supusă unor manipulări cu finalitate reproductivă, confirmând în acest sens detaliile din investigațiile lui Budd Hopkins, Prof. David Jacobs, sau Prof. John Mack. El comenta că tehnicile de clarviziune pot aduce informații complementare celor provenind de la victimele răpirilor.

Atât Dr. Brown cât și mulți alți clarvăzători de la Farsight Institute, atunci când și-au ales drept ținta obiective având legătură cu extraterestrii, au obținut informații care, chiar dacă sunt greu de crezut, s-au confirmat oarecum reciproc. Potrivit lor, Pământul este controlat de multă vreme de reprezentanții unor civilizații extraterestre, care însă se feresc să intre în contact cu noi deoarece considera că suntem încă insuficient dezvoltați și trebuie să ne mai maturizăm. Principala „rasă” de extraterestri căreia „i s-a încredințat” misiunea să ne supravegheze ar fi „cenușiii”, acei omuleți de circa 1 – 1,30 metri, fără par, cu ochii mari și hipnotici, pomeniți în foarte multe

rapoarte asupra răpirilor.

Concluzia unor lungi procese verbale, proprii tehnicilor SIV, întocmite în urma călătoriilor lui Brown ar vrea să ateste ca cenușii reprezintă o societate mult mai evoluată decât cea pământescă, dar o societate care a ajuns într-o fundătură în care se zbate fără să știe prea bine care este ieșirea. Ei sunt de mai multe feluri, unii mai primitivi, alții mai evoluți. Cu ere în urmă, au fost o rasă egoista, agresiva sexual, neinteresată de interesul colectiv, ceea ce a dus la o catastrofă ecologica. La ora actuală una dintre problemele lor este relativa sterilitate (la un moment dat ci-ca au devenit chiar asexuați) ceea ce ar putea duce la extincția biologică a speciei. Din acest motiv răpesc oameni, folosind femeile pământene ca „mame purtătoare” pentru viitoare generații de „cenușii” creați prin inginerie genetică, amestecând și anumite gene pământene între cele ale lor.

O alta informație obținută astfel de C. Brown a fost ca „cenușiii” au o conștiință colectivă, ca și când ar fi părțile unui mare organism care gândește cu o singură minte, indivizii nefiind decât executanții deciziilor acestei minți. Spre deosebire de ei, la oamenii pământeni fiecare individ este imprevizibil, capabil să-și gândească viitorul în felul său. Pe de o parte, „cenușiii” afișează o superioritate față de oameni, de pilda cu ocazia răpirii lor și a experimentelor la care îi supun, pe de altă parte însă, invidiază oamenii pentru individualitatea lor marcată și chiar se tem de ei. Pe viitor „cenușiii” spera ca să se folosească de oameni nu doar la regenerarea biologică a rasei lor ci și pentru a câștiga și ei o conștiință individuală. Cenușiii nu sunt încă pregătiți să intre în contact în mod oficial cu omenirea, de la egal la egal, pe plan fizic. Pe plan telepatic exista însă deja diverse contacte dar cenușiii sunt tulburați de intensitatea neobișnuit de puternică a sentimentelor omenești recepționate astfel.

În mai multe ședințe de clarviziune, Courtney Brown s-a văzut transpus într-un tărâm îndepărtat, într-o clădire imensă, metalizată, în forma de turn. În interiorul clădirii vedea o mulțime de ființe umanoide, cu pielea deschisă, capul chel, îmbrăcate în cămăși lungi și pelerine albe. A înțeles că se afla la sediul Federației Galactice...

Așa cum atesta cei care au experimentat tehnicile de clarviziune sau extracorporalitatea, un medium dedublat vede și aude ce se petrece în zona pe care o explorează, fără a fi el însuși văzut sau auzit. Spre surprinderea sa, la sediul acestei Federații Galactice, C. Brown a

constatat că nu doar vede ce anume se petrece în jur ci este văzut la rândul lui. Făpturile l-au întâmpinat și l-au salutat, spunându-i că sunt bucuroși ca și noi am sosit în sfârșit. Este condus la un personaj de vaza, cu o statură impunătoare și înfățișare de Buddha (la un moment dat autorul ajunge la concluzia că ar fi chiar personajul încarnat odinioară în întemeietorul religiei budiste). Acesta îi spune ca oamenii pământeni sunt deocamdată brutali și indisciplinați; ei vor trebui să treacă prin transformări importante înainte de a putea începe călătoriile cosmice și înainte de a intra în contact nemijlocit cu reprezentanții altor civilizații. Deocamdată evoluam supărător de încet; dar toate aceste civilizații așteaptă răbdătoare deoarece, „în sens galactic”, ele contează în viitor pe contribuția noastră.

Brown a mai aflat ca Federația Galactica este un organism care reunește foarte multe civilizații din Galaxia noastră, între care și pe cea a „cenușiilor” cei atât de frecvent menționați în rapoartele despre răpirile OZN. Dar exista și civilizații care nu au dorit să intre în Federație sau care nu au fost primite. Locuitorii lumilor care țin de Federație au o conștiință mult lărgită fata de cea a oamenilor, acești locuitori existând în permanenta, simultan, și în lumea fizică și în cea transcendentă. Atingerea acestei stări de către toți pământenii ar fi una dintre condițiile acceptării noastre ca membri. Federația nu va rezolva problemele de tranziție ale civilizației pământene dar ne va putea da un oarecare ajutor dacă vom ști cum să i-l cerem. I s-a mai spus, între altele, ca tehnicile de clarviziune constituie deocamdată pentru omenire singura cale de a intra în legătură, din proprie inițiativă, cu civilizațiile extraterestre. Omenirea ar trebui să-și pregătească în acest sens ambasadori la Federația Galactica, ambasadori care să fie antrenați intensiv prin tehnici specifice, de tipul SIV.

Cea mai surprinzătoare concluzie, la care Courtney Brown ajunge la sfârșitul investigațiilor sale, este ca Federația Galactica constituie înainte de toate o organizație de pe un alt tărâm, o organizație a unei lumi invizibile, eterice, transcendente. O făptură din aceasta lume îi spune: „Ființe fizice nu ar fi în stare să coordoneze Galaxia”. Deși lumea fizică este cea a adevăratei existente, a progreselor individuale și colective, a realizărilor majore, ea este o lume temporară în care spiritele petrec un timp limitat după care se întorc în perenele sfere astrale.

Bolidul de la Celiabinsk dezmembrat de un OZN???

Pe 15 februarie 2013, înainte de răsăritul soarelui, cerul orașului Celiabinsk (circa 1 milion de locuitori, în partea de sud a munților Ural) a fost traversat de un bolid care a lăsat în urma o coadă impresionantă și, la un moment dat a explodat. Una dintre ipoteze a fost ca explozia a fost provocată de un OZN.

Unda de soc a produs pagube materiale importante și a rănit peste 1.000 de oameni. Ulterior s-a stabilit ca bolidul venea din Est, dinspre Kazahstan, avea un diametru de circa 17 metri și o masă de circa 10.000 tone. El a intrat în atmosfera cu o viteză de 55.000 km/ora (de 20 de ori mai repede decât un glonte de pușcă), a început să lase o coadă la altitudinea de 100 km, iar explozia a avut loc la 25 km de suprafața pământului. Puterea exploziei a fost circa 20 de ori mai mare decât a bombei de la Hiroshima.

Pe una dintre filmări se poate interpreta ca un obiect dreptunghiular vine din spatele bolidului, îl ajunge din urmă, îl depășește și pleacă în spațiu, iar imediat după aceea bolidul explodează. S-a comentat că ar fi fost un OZN care, dezintegrând nucleul bolidului, a micșorat potențialele pagube produse de acesta.

Bolidul de la Celiabinsk a fost cel mai mare din ultimul secol. Un bolid mult mai mare, cu diametrul estimat la 100 de metri, producând o explozie cât 1.000 de bombe de la Hiroshima, a căzut pe 30 iunie 1908 în regiunea Tunguska din Siberia, distrugând totul pe o suprafață mai mare decât Bucureștii și județul Ilfov.

Exista și o ipoteză pitorească a unui ufolog rus, conform căruia în taigaua siberiana extraterestrii au amplasat, cu mii de ani în urmă, niște rachete de interceptare, care se declanșează distrugând astfel de obiecte venite din cer și ca ceea ce s-a filmat a fost o astfel de racheta.

O discuție pe temele de mai sus, între Elena Lasconi și Dan D. Fărcaș, a fost difuzată de postul de televiziune Acasă și poate fi vizionată [AICI](#).